

Дърветата . . . тѣ сж запазени отъ студа чрезъ своя дебелъ кожухъ — напуканата кора — и не хаятъ отъ зимата, даже и тогава, когато „дърво и камъкъ отъ студъ се пука“. На есень тѣ хвърлятъ своята лѣтна и есенна премѣна — изсипватъ своитѣ плодове, пускатъ на земята листа — и чакатъ спокойно да дойде зимата да имъ наметне своята бѣла покривка. И тѣ сж благодарни, когато тази покривка е по-дебела — така тя ще ги пази по-добре и когато се стопи ще ги напои по-добре.

Листата на растенията сж покрити съ нѣжна ципица, която не може да ги запази отъ студа и затова още първата слана съблича красивото зелено рухо почти на всички растения. Пъкъ и презъ зимата листата не сж потрѣбни на дърветата. Тѣ сж свършили своята работа презъ лѣтото. Тогава, съ помощта на слънчевитѣ лъчи, тѣ сж приготвявали храната на растението. Така приготвената въ кухничкитѣ храна се разнася по цѣлото растение и го храни. На есень, когато растението ще хвърли листата си, то по-напредъ прибира храната, която е въ тѣхъ и я скътва въ стѣблото си. Часть отъ тази храна му послужва за образуване на пжпки въ пазвата на листата. Когато листата се изпразднятъ тѣ пожълтяватъ или почервеняватъ и опадватъ. Така че, при мѣстото, дето сж били закрепени листата, по възелчетата на стѣблото, наесень намираме вече образувани пжпки. Тѣ сж обвити съ сухи люспи за предпазване отъ зимния студъ. На пролѣтъ слънцето ще ги стопли, прибраната въ стѣблото отъ лани готова храна ще ги захрани и тѣ ще се развиятъ въ нови клончета съ млади свѣжи листа или отъ тѣхъ ще се развиятъ цвѣтове.